

Apostoli Paavali kirjoittaa kirjeessään Timoteukselle 1. Tim. 1: 13: **[Minä] joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisiä olin, mutta minulle on laupius tapahtunut; sillä minä tein sitä tietämättä epäuskossa.**

Apostoli puhuu tässä entisestä kääntymättömästä tilastaan, kun hän vihasi ja vainosi kristityitä. Hän ei koskaan voinut unohtaa tätä syntiä, sillä hän tunnustaa toisessa paikassa, ettei hän ole mahdollinen olemaan apostolin virassa, koska hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Tässä hän taas tunnustaa tehneensä sen tietämättömyydestä epäuskossa. Hän ei niin ollen tietänyt siihen aikaan, kun hän vihasi ja vainosi kristityitä, hän ei tiennyt, että se oli suuri synti.

Tästä voi jokainen oppia, kuinka ihminen voi tehdä suuren synnin tietämättään. Jos nyt näin voi tapahtua Paavalille, joka oli kasvatettu fariseusten koulussa, missä jaloin opetus lähti siitä, että Jumalan sanaa selitettiin Raamatun mukaan, niin että jokainen ymmärtäisi Jumalan tahdon, niin vieläkin voi tapahtua, että moni tekee saman synnin kuin Paavali teki ennen kääntymystään. Voi tapahtua, sanon minä, että moni kääntymätön ihminen kantaa tappavaa vihaa kristityille tietämättä sitä itse.

Juutalaiset eivät tienneet kantavansa tappavaa vihaa Vapahtajaa kohtaan, vaan he uskoivat toimivansa omantunnon mukaan, kun he syyttivät Häntä Pontius Pilatuksen edessä. Niin Paavalikin uskoi tekevänsä Jumalalle palveluksen vainoamalla kristityitä, mutta vasta jälkeenpäin hän tunsu sen olleen hirvittävä synti.

Kenties moni kääntymätön nytkin vihaa elävää kristillisyyttä pitäen sitä haaveiluna eli taikauskona, sillä ei Paavali olisi vainonnut kristityitä, jos hän olisi voinut ymmärtää, että kristityt olivat Jumalan lapsia. Mutta perkele oli johtanut hänet siihen harhaluuloon, että kristityt olivat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka tahtoivat hävittää puhtaan juutalaisten opin, minkä mukaan Paavali oli kasvatettu. Jos Paavali olisi tietänyt, että kristillisuus oli Jumalasta, niin ei hän tietenkään olisi vihannut eli vainonnut kristityitä. Mutta perkele oli sokaissut hänet niin, ettei hän voinut käsittää, kuinka kirjanoppineet ja farisealaiset olivat ihmisten säännöillä ja järjen viisaudella pilanneet sen uskonnon eli jumalanpalveluksen, minkä Mooses Jumalan käskystä oli määrännyt juutalaisille. Sillä kyllä myös se oppi, jota Mooses saarnasi, oli yhtä hyvä kuin puhdas evankeelinen oppi, mutta Mooseksen oppi oli siihen aikaan pilattu ihmisten säännöillä, niin ettei Mooses itse olisi voinut tuntea omaa oppiaan, jos hän olisi ollut juutalaisten keskuudessa Kristuksen aikana.

Paavali oli oppinut farisealaisten koulussa selittämään Raamattua samalla tavalla kuin fariseukset ja kirjanoppineet tulkitsivat Pyhää Kirjaa. Sen tähden hän ei voinut olla yhtä mieltä kristittyjen kanssa, jotka selittivät Raamattua kokonaan eri tavalla. Ja koska hänellä sen lisäksi oli se vakaumus, että hänen uskonsa oli oikea, niin hän ei voinut muuta kuin vihata kristittyjä, joita hän piti haaveilijoina ja kerettiläisinä ja puhtaasta evankeelisesta opista

Katekismussaarna 1851 tai myöhemmin.

luopuneina. Niin ollen hänen hengellinen sokeutensa ja hengellinen vihansa kristityitä kohtaan pakotti häntä vainoamaan heitä. Mutta sen jälkeen kuin hän oli kääntynyt kristillisyyteen hän tunsi, että tämä oli mitä hirvittävin synti, minkä hän oli tehnyt.

Tässä me näemme nyt yhden esimerkin, kuinka hirveästi perkele voi sokaista ihmisen: koska sellainen kirjanoppinut mies, kuin Paavali, saattoi pitää kristillisyyttä hirvittävänä haaveiluna. Mutta Paavali ei ollut ainoa, joka kääntymättömässä tilassaan piti kristillisyyttä hirvittävänä haaveiluna. Sekä juutalaiset että pakanat ovat kautta aikojen pitäneet elävää kristillisyyttä hirvittävänä haaveiluna. Kristityitä kutsuttiin kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja luopioiksi. Heitä pidettiin puhdasoppisesta juutalaisuudesta luopuneina, mistä syystä heidät pitäisi tuhota tulella ja miekalla.

Pakanat sanoivat kristillisyyttä hirveäksi haaveiluksi. Heidän sanottiin olevan pahojen henkien riivaamia. Kristittyjen näyt ja ilmestykset olivat varmin todistus heidän hulluudestaan. Perkele ei koskaan ole suuttunut yhdellekään ihmiselle niin paljon kuin kristityille. Siksi hänen on pitänyt kiihottaa keisareita ja kuninkaita vihaan kristityitä kohtaan. Kristityitä pitäisi rangaista heidän rohkeudestaan, koska he uskalsivat tuomita kaikki pakanat. Ja mikä heille oli antanut luvan tuomita kunniallisia ihmisiä kadotukseen. Se oli hirveä hengellinen ylpeys, mikä hallitsi heitä, kun he rohkenivat pitämäänsä itseään Jumalan lapsina ja tuomita pakanat.

Sama hengellinen viha ilmaantui paavikunnassa, kun Jumalan mies, Luther, alkoi tuomita paavikuntaa. Paavi tahtoi polttaa Lutherin elävältä. Mutta keisari ei halunnut rikkoa valaansa, ja sen tähden Luther selvisi hengissä. Mutta nyt Paavin kannattajat ja Lutherin kannattajat ovat hyviä ystäviä. Nyt turkkilainen ja pakana, luterilainen ja juutalainen, paavilainen ja venäläinen, voivat istua saman pöydän ääressä: turkkilainen, pakana, luterilainen ja juutalainen, paavi ja venäläinen voivat nyt juoda yhdessä ja pelata korttia toistensa kanssa, eikä kukaan kysy toiseltaan: mikä usko sinulla on? He ovat nyt kaikki veljiä, korttipelissä, viinalasissa. Kukaan ei tuomitse toistaan, kukaan ei sano toiselleen: sinulla on väärä usko, sellaisella uskolla sinä et voi tulla autuaaksi. Ja tätä veljeyttä pidetään nyt todisteena rakkaudesta ja suvaitsevaisuudesta. Mutta minä luulen, että tämä välinpitämättömyys on todistus hengellisestä kuolemasta. Sillä nyt kristityistä on yhdentekevää, mikä usko turkkilaisella ja pakanalla on. Ainoastaan muutamat harvat lähetyssaarnaajat häiritsevät pakanoitten omantunnonrauhaa. Mutta jos joku rohkenisi häiritä kristityksi kastettujen omantunnonrauhaa, niin saataisiin kuulla: kerettiläinen, haaveilija, lukijainen, pietisti jne.

Tässä nähdään nyt, kuinka Saul suhtautui kristityihin, kuinka paavi suhtautui Lutheriin, ja kuinka nykyiset oikeat luterilaiset suhtautuvat parannuksen tehneisiin kristityihin. Kaikki he suuttuvat, jos joku rohkenisi häiritä omantunnonrauhaa, eli jos joku epäilisi siitä, ettei se kristillisuus, jota nyt saarnataan luterilaisessa kirkossa, ole puhdas evankeelinen oppi. Sillä samoin

kuin Paavali ennen kääntymystään vainosi kristityitä, koska he olivat luopuneet puhtaasta Mooseksen opista, niin nykyiset oikeat luterilaisetkin voivat vainota kaikkia oikeita kristittyjä, koska perkele on saanut heidät siihen uskoon, että nämä niin kutsutut lukijaiset ja pietistit ovat haaveilijoita ja villihenkiä, koska he häiritsevät omantunnonrauhaa. Niin pakanatkin saattoivat sanoa kristityille: kuka teille on antanut luvan saarnata ja häiritä omantunnonrauhaa meidän maassamme? Ettekö te tiedä, että meidän uskomme on yhtä hyvä kuin teidänkin uskonne, ja meidän oppimme on yhtä autuaaksitekeväinen kuin teidänkin oppinne? Turkkilainen voi sanoa samalla tavoin, jos joku kristitty rohkenisi haukkua koirankuonolaista ja sanoa: Sinun pitää kääntyä kristillisyyteen, muuten sinä tulet iankaikkisesti onnettomaksi. Silloin koirankuonolainen heti vastaisi: Tiedä huutia, sinä kristitty koira, kuka sinulle on antanut luvan haukkua kunniallisia ihmisiä? Etkö sinä tiedä, että turkkilaisen usko on yhtä autuaaksitekeväinen kuin kristillinen uskokin? Ja jos luterilainen tulisi paavikuntaan ja sanoisi: Teidän pitää tehdä parannus paavilaisesta pimeydestä, te ette voi tulla autuaaksi sillä uskolla, mitä paavi on pöntännyt teidän päähänne. Silloin paavin kannattajat ajaisivat heti luterilaiset ovesta ulos ja sanoisivat: Tiedä huutia, kerettiläinen, haaveilija ja puhtaan evankeelisen opin hylkääjä. Etkö sinä tiedä, että se usko, jota paavi tunnustaa, on vanhempi kuin se usko, mitä suurkerettiläinen Luther tunnusti.

Nyt kaikki kristityt ovat kuitenkin niin säyseitä, etteivät he sano sanaakaan koirankuonolaiselle kristillisyydestä, vaan he antavat koirankuonolaisen mennä rauhassa helvettiin. Yhtä säyseitä oikeat luterilaiset ovat paavikunnassa. He eivät häiritse yhdenkään ihmisen omantunnonrauhaa paavikunnassa. Ja näyttää melkein siltä, että kristilliselle maailmalle on yhdentekevää, mikä usko itsekullakin on, sillä turkkilainen ja pakana voivat nyt olla juomakumppaneita sellaisen kanssa, joka teeskentelee olevansa kristitty.

Mutta ei alussa niin ollut, kun kristillisyyttä alettiin saarnata kaikille luoduille. Paavali oli ennen kääntymystään vihainen kristityille. Hän vihasi heitä sydämen pohjasta asti. Mutta tehtyään parannuksen, hän tuli kaikkein innokkaimmaksi käännyttämään muita samaan autuaaksitekeväiseen uskoon. Ja niin Lutherkin teki, kun hänen silmänsä aukesivat. Hän alkoi käännyttää ihmisiä oppiinsa. Hän tahtoi, että kaikilla olisi sama usko kuin hänellä. Mutta nyt ei kukaan saa yrittää käännyttää muita totiseen ja elävään kristillisyyteen. Sillä jokainen, joka avaa suunsa puhuakseen hengellisistä asioista, ajetaan heti ulos, koska hän häiritsee omantunnonrauhaa. Kaikkein vähiten aidot luterilaiset välittävät käännyttää muita uskoonsa. Näyttää melkein siltä, kuin paavi olisi nykyään innokkain saarnaamaan oppiaan ja käännyttämään luterilaisia paavikuntaan. Ja ylipäänsä näyttää luterilaisille olevan samantekevää, mitä uskoa ja oppia he tunnustavat, saati he saavat pitää omantunnonrauhan, niin he antavat kyllä paavin kannattajineen mennä rauhassa helvettiin.

Nyt on kuitenkin kysymys, pitääkö kristityn antaa lähimmäistensä mennä rauhassa helvettiin. Kristus ei tullut tänne maailmaan sillä tarkoituksella, että kaikki ihmiset saisivat rauhassa mennä helvettiin. Päinvastoin Hän pyysi opetuslapsiaan menemään kaikkeen maailmaan saarnaamaan, eli opettamaan kaikkea kansaa.

Mutta nykyajan kristityt väittävät, että tämä käsky ei kuulu muille kuin papeille. Ja papit puolestaan eivät pidä siitä, että joku muu kuin vihitty pappi saarnaa. Mutta kyllä jokainen, joka on saanut silmänsä auki, näkee, kuinka vähän yksi pappi voi toimittaa suuressa seurakunnassa. Jokaisessa seurakunnassa tarvittaisiin varmastikin sata pappia, jos kaikkien ihmisten pitäisi saada oppia kristillisyyttä, eli saada oikeaa kristillisyyden opetusta. Mutta pakanoitten opettaminen on ennen kaikkea epäkiitollista työtä, koska kaikki pakanat tahtovat säilyttää omantunnonrauhan ja heidän vanhan uskonsa. Toiseksi moni ei tahdo olla koirana seurakunnassa ja haukkua kunniallisia ihmisiä. Sillä kaikki turkkilaiset ja pakanat suuttuisivat sellaiselle kristitylle koiralle, joka ryhtyy koiranhaukuntaan seurakunnassa. Tämä juuri on todistus perkeleen vallasta ihmisessä, että hän ei voi sietää mitään sellaista koiranhaukuntaa, jota apostoli Paavali piti pakanoitten keskuudessa. Juutalaiset tahtovat repiä hänet kappaleiksi, koska hän tahtoi käännyttää pakanoita kristinuskoon. Ja pakanat tahtovat repiä hänet kappaleiksi, koska hän tahtoi käännyttää heidät kristinuskoon. Niin ollen pitää jokaisen, joka tahtoo käännyttää juutalaisia ja pakanoita kristillisyyteen joutua vihatuksi ja vainotuksi, koska perkele ei voi sietää, että joku tulee häiritsemään hänen omantunnonrauhaansa.

Kyllä perkele muistaa melko hyvin, että hän on ollut enkeli. Mutta nyt hän ei tahdo tunnustaa, että hän on perkele. Ja sen vuoksi hän väittää, että Jumalalla ei ole mitään oikeutta tuomita niin kunniallista, rehtiä ja rehellistä miestä. Hänen mielestään Jumala, joka hänet tuomitsee, on epäoikeudenmukainen. Siitä syystä hän yrittää kaikin voimin varjella alamaisiaan lankeamasta siitä opista, mitä hän pitää oikeana oppina. Ja jos joku rohkenee vietellä hänen alamaisiaan luopumaan siitä vanhasta uskosta, jota hän tunnustaa, niin hän suuttuu. Mutta jos kristitty lankeaa kristillisyydestään, silloin perkele iloitsee sydämensä pohjasta ja sanoo: Katso, sellaiset ovat kristityt. Eivät he ole yhtään minua paremmat. Ja jos yksi Vapahtajan apostoleista hirttää itsensä, niin perkele pitää kaikkia muita yhtä suurina teeskentelijöinä kuin Juudas.

Perkeleellä on tietysti suuri valta maailmassa, ja näyttää melkein siltä, että perkele joukkoineen saa suuren ilon kristittyjen lankeemuksesta. Mutta meidän pitää kuitenkin toivoman, että ne harvat kristityt, jotka vielä ovat jäljellä, pysyisivät lujina totuudessa, sen jälkeen kun ne toiset, jotka alkoivat vaeltaa kaidalla tiellä, kääntyivät takaisin perkeleen valtakuntaan, koska heille tuli liian raskaaksi ja vaikeaksi kantaa Vapahtajan ristiä. Heidän mielestään matka Jerusalemissa Golgatalle tuli liian pitkäksi.

Katekismussaarna 1851 tai myöhemmin.

Simon Kyreneläinen, älä väsy tielle. Maria Magdalena, älä itke Vapahtajaa, vaan itke itseäsi ja lapsiasi. Maria, Jeesuksen äiti! Katso Poikaasi. Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, on lohduttava sinua vanhuutesi päivinä. Ja sinä Tuomas, joka et usko, että Herra on noussut ylös kuolleen uskon haudasta, tahdotko sinä pistää mustat sormesi naulanreikiin. Tahdotko sinä pistää kätesi kylkeen, ennen kuin sinä uskot? Ja te murheelliset opetuslapset, kuinka kauan te tahdotte pysytellä lukittujen ovien takana juutalaisten pelon tähden? Teidän keskuudessanne oli yksi pettäjä, joka meni pois ja hirtti itsensä, kun hän näki, kuinka Vapahtajalle kävi. Kun omatunto heräsi, täytyi hänen tunnustaa papeille, että hän oli pettänyt viattoman veren. Mutta silloin oli liian myöhäistä. Samoin taitaa käydä myös muille Juudaksen veljille ja sisarille, jotka vielä ovat elossa, että omatunto lopulta herää, mutta silloin ei mikään synnintunnustus auta enää. Katumus tulee liian myöhään. Ja Juudaksen pitää niiden veljiensä ja sisariensa kanssa, jotka vielä ovat elossa, saada hirvittävä loppu. Katsokaa, katsokaa nyt kaikki, kuinka vaikea on tehdä parannus ja syntyä uudesti, kun Juudas, joka lykkää parannuksensa siihen asti, että on liian myöhäistä rukoilla Vapahtajalta anteeksi. Amen!

—
Älkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /